

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 20/04/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 860

“NẾU DÙNG PHƯƠNG PHÁP CHÍNH ĐÁNG THÌ TÀI CỦA HỌ VẪN PHÁT ĐẦY ĐỦ”

Nếu dùng phương pháp chính đáng thì tiền tài, danh vọng, lợi dưỡng của họ vẫn đầy đủ, nhưng người thế gian đa phần dùng phương pháp không chính đáng. Hôm trước trên báo đăng một tin tức mà tôi đọc tựa đề cũng thấy mắc cười: “*Đã giàu rồi mà còn bán chui!*”. Họ đã giàu rồi mà vẫn còn làm những việc phi pháp, làm những việc lợi mình hại người, vẫn kết thành oan gia. Có nhiều người dùng những phương pháp không chính đáng để làm giàu.

Bài hôm nay Hòa Thượng nói: “*Nếu dùng phương pháp chính đáng thì tiền tài của họ vẫn phát đầy đủ*”. Dùng phương pháp không chính đáng để làm giàu, nhà Phật gọi việc này là “*hoạnh tài*”. Của hoạnh tài không mấy chốc sẽ ra đi, không mấy chốc sẽ khiến họ rước họa vào thân. Chúng ta chỉ cần bình lặng một chút nhìn xung quanh chúng ta, hoặc quán chiếu nội tâm của chính mình thì chúng ta cũng có thể nhìn ra: Đôi khi chúng ta vẫn dùng những phương pháp, những thủ đoạn không chính đáng. Đó là cưỡng cầu, đó là phan duyên chứ không phải là tùy duyên. Trong sự phan duyên đó chắc chắn có lỗi lầm, nếu có sự sai trái thì chúng ta phải gánh lấy nhân quả. Thậm chí chúng ta làm việc để lợi ích chúng sanh thì việc làm đó cũng phải chánh đáng chứ không bất chấp thủ đoạn để làm. Điều này tất cả mỗi chúng ta đều phải hết sức mà phản tỉnh. Chúng ta đừng cho rằng mình làm những việc lợi ích chúng sanh thì có thể làm những việc không chính đáng. Thật ra mỗi chúng ta đều đang sai phạm, đều làm những việc không chính đáng. Có sai phạm là có lỗi lầm, đã gây nhân lỗi lầm thì sẽ có kết quả lỗi lầm, chúng ta phải có một sự chuẩn bị để tiếp nhận.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta bất cứ làm việc gì thì phương pháp cũng phải đúng như pháp. Khi làm việc đúng như pháp thì chắc chắn sẽ tốt*”. Chúng ta phát tâm lo nghĩ cho chúng sanh, tâm đủ lớn thì sẽ đủ duyên, năm nay không làm được thì năm tới làm. Nếu chúng ta cưỡng cầu để làm, mong làm cho được, cho nhanh thì trở thành phan duyên. Phan duyên thì chắc chắn tạo nghiệp.

Bài hôm nay Hòa Thượng nhắc chúng ta phải dùng phương pháp chính đáng. Dùng phương pháp chính đáng cũng chính là “*đĩ thân tác tác*”, cũng chính là “*y giáo phụng hành*”. “*Y giáo*” là tuân theo giáo huấn của quốc gia, giáo huấn của Cha Mẹ, giáo huấn của Phật, giáo huấn của Thánh Hiền, giáo huấn của tất cả chúng sanh chứ không chỉ nói riêng đến giáo huấn của Phật. Nếu không phân tích chỗ này thì chúng ta tưởng chừng đã hiểu nhưng không hiểu, tưởng chừng đã làm đúng nhưng thực ra không đúng.

Hàng ngày chúng ta tưởng chừng những việc chúng ta làm, cách chúng ta làm, cách chúng ta đối đãi với tất cả mọi người là chính đáng nhưng thực ra đó đều là những việc làm phi lý, phi pháp. Vậy thì chúng ta không thể “*dĩ thân tác tắc*”, không thể làm ra mô phạm cho thế nhân.

Hòa Thượng nói: “*Ngày trước Lão sư Lý thường nhắc nhở chúng tôi: “Học Phật không gì khác hơn là phải chuyển đổi tâm”. Trước khi học Phật thì chúng ta đều dùng “vọng tâm” để đối nhân xử thế tiếp vật, đều là hư tình giả ý. Sau khi học Phật thì chúng ta phải đổi “vọng tâm” thành “chân tâm”. Như vậy mới đúng!*”.

Hàng ngày chúng ta quán chiếu nội tâm sẽ thấy một ý niệm vì bản thân mình đã là vọng tâm rồi. Ý niệm tất cả toàn tâm toàn lực vì chúng sanh mới là chân tâm. Ý niệm vì ta, vì cái của ta đều là vọng tâm. Ý niệm vì trường học của mình vẫn là vì cái của mình, vẫn là tư tâm. Tư tâm vẫn là vọng tâm. Trong tính đức của chúng ta không có tư tâm, không có vọng tâm. Tính đức của chúng ta là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi.

Hòa Thượng nói: “*Trước khi học Phật thì chúng ta đều dùng “vọng tâm” để đối nhân xử thế tiếp vật, đều là hư tình giả ý. Sau khi học Phật thì chúng ta phải đổi “vọng tâm” thành “chân tâm”*. Lão sư Lý dạy chúng ta: **Tu hành không gì khác hơn là phải chuyển đổi tâm**. Chúng ta cũng chuyển đổi “vọng tâm” thành “chân tâm” nhưng sau đó lại tự động chuyển đổi về “vọng tâm”. Trạng thái chuyển đổi về “vọng tâm” thì lại tự động và rất nhạy, giá như nó tự động chuyển về “chân tâm” thì tốt. Phật làm được, Bồ Tát làm được, bao nhiêu đời Tổ Sư Đại Đức làm được cho nên các Ngài đã siêu phàm nhập Thánh. Còn chúng ta vẫn là phàm phu y như cũ, không thể khác hơn.

Có người thắc mắc với Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, chúng ta cùng qua lại với tất cả chúng sanh, nếu chúng ta dùng tâm chân thành mà bị người ta lừa gạt thì sao? Trong khi người khác đều dùng vọng tâm để đối đãi với người mà chúng ta dùng chân tâm để đối đãi với họ thì chẳng phải chúng ta bị lỗ lã thiệt thòi lắm hay sao?*”. Thật ra tất cả chúng ta đều có niệm như vậy. Hòa Thượng nói: “**Không sai! Nhưng bạn không nghe lời của người xưa nói hay sao: “Thiệt thòi là phước”. Người ta không hiểu được “thiệt thòi là phước” nhưng cổ nhân đã hiểu được. Chịu thiệt thòi là phước, vậy thì ai là người chịu thiệt thòi? Phật chịu thiệt thòi, Bồ Tát chịu thiệt thòi, Pháp Thân Đại Sĩ chịu thiệt thòi, Tổ Sư Đại Đức các Ngài chịu thiệt thòi. Họ nhờ chịu thiệt thòi mà có được thành tựu**”. Phật Bồ Tát, các Bậc Tổ Sư Đại Đức, các Ngài đến thế gian này đều nhận phần thiệt thòi, chịu lỗ lã. Chúng sanh chúng ta thì không chịu thiệt thòi, hễ có một chút thiệt thòi thì liền âm ức.

Hòa Thượng nói: “**Bạn không muốn chịu thiệt thòi, bạn muốn giành phần hơn, nhưng phần hơn đó nhiều lắm cũng chỉ được 100 năm chứ mấy! Cho dù 100 năm không chịu lỗ, không chịu thiệt thòi nhưng đời sau chịu lỗ. Bạn chịu thiệt thòi, chịu lỗ lã thì cũng chỉ 100 năm chứ mấy, sau 100 năm thì bạn làm Phật Bồ Tát, làm Tổ Sư Đại Đức, làm Thánh Hiền. Chỉ có Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức,**

Thánh Hiền mới là người chịu thiệt thòi. Bạn thiệt thòi 100 năm nhưng sau 100 năm đó bạn về Thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Bồ Tát Bất Thoái còn hơn là phải luân hồi ở trong sáu cõi. Việc này bạn phải tính kỹ, nếu không thì bạn còn lỗ lỗ, thiệt thòi hơn!” Đó là Hòa Thượng nói số tròn chứ mấy người sống được đến 100 năm. Lần đầu tiên nghe Ngài nói điều này, tôi không cảm thấy sâu sắc nhưng khi nghe đến lần thứ hai, lần thứ ba thì tôi mới cảm nhận được.

Người thế gian không ai chịu lỗ lỗ, không ai chịu thiệt thòi. Chúng ta cũng vậy! Mỗi lần chúng ta bị lỗ lỗ, thiệt thòi thì cảm thấy rất ảm ức. Hòa Thượng nói: **“Chẳng phải chúng ta phát tâm tu hành là đã phát tâm làm người thiệt thòi hay sao! Phật Bồ Tát đến thế gian này luôn là người thiệt thòi”**. Người thế gian nhận biết bao ơn đức rồi sau đó lại báng bổ, phản nghịch nhưng các Ngài vẫn không giận, không để tâm. Các Ngài đều quán chiếu rằng chúng sanh chưa được tiếp nhận giáo dục, nếu họ được tiếp nhận giáo dục của Phật Đà, họ được tiếp nhận giáo dục của Thánh Hiền thì họ sẽ không như vậy.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta không chịu thiệt thòi, khi người khác dùng vọng tâm đối với chúng ta mà chúng ta cũng dùng vọng tâm đối với họ thì người khác đọa lạc vào trong địa ngục, chúng ta cũng đi theo họ. Việc thiệt thòi này mới đáng để tính kể, đáng để xem trọng. Còn thiệt thòi một chút danh vọng địa vị, tiền tài không là gì cả. Sự thiệt thòi cùng nhau đi vào ba đường ác mới là sự thiệt thòi lớn lao! Người không chịu thiệt thòi thì đi vào trong sáu cõi luân hồi, đọa vào ba đường ác, địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh. Người chịu thiệt thòi thì đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc để làm Phật, để làm Bồ Tát. Rõ ràng chúng ta phải nên chú trọng, phải suy nghĩ rất cẩn thận việc này! Người xưa thường nói: “Chịu thiệt thòi là phước”. Lời nói này là chân thật, không hề giả. Chúng ta sợ thiệt thòi nên chúng ta thường hay đề phòng người. Chúng ta cứ đề phòng người đến gạt chúng ta. Cái tâm này là sai rồi! Tâm đề phòng chính là tâm bất thiện”**.

Họ dùng vọng tâm với ta, ta cũng dùng vọng tâm với họ, vậy thì họ đi vào địa ngục, ta cũng “xách túi” đi theo, không những đi sau mà ta còn giành phần đi trước. Như vậy mới thật sự là thiệt thòi! Chúng ta sợ thiệt thòi nên thường có tâm đề phòng người đến gạt chúng ta. Thật ra chúng ta không cần đề phòng! Họ gạt lấy được thì họ chỉ tạm thời mượn dùng mà thôi chứ chúng ta làm sao mà mất được! Họ gạt để lấy được là họ dùng phương pháp không chính đáng, cho nên họ chỉ có thể tạm mượn dùng, nếu đời này họ không trả thì đời sau họ sẽ phải trả. Cho nên nếu chúng ta có thì họ cứ mượn dùng.

Hòa Thượng nói: **“Nếu bạn chân thật hiểu được nhân quả ba đời thì bạn sẽ hiểu rõ: Thế gian này không có một người nào bị lừa cả và cũng không có một người nào có thể chiếm được tiện nghi của người khác. Đây là định luật nhân quả, đây là sự thật!”**. Họ đến lấy được của chúng ta chẳng qua cũng là do chúng ta thiếu nợ của họ. Nếu chúng ta không nợ họ mà họ đến lấy thì họ đã tạo một khoản nợ, cho dù chúng ta không đòi nhưng họ vẫn phải trả. Chúng ta học chỗ này thì phải phản tỉnh! Chúng ta đừng ngồi đó mà oán khóc: **“Tại sao mình bị lừa?”**. Chúng ta quán chiếu lại xem chúng ta có nghĩ là đời trước chúng

ta đã lừa họ không? Nhân quả ba đời, đời này có thể chúng ta không lừa họ nhưng nhiều đời trước chúng ta đã lừa họ.

Hôm nay tôi rất cảm khái khi Hòa Thượng nói câu này: **“Nếu bạn chân thật hiểu được nhân quả ba đời thì bạn sẽ hiểu rõ: Thế gian này không có một người nào bị lừa cả và cũng không có một người nào có thể chiếm được tiện nghi của người khác”**. Ngày nào đi làm về, chúng ta cũng thấy một đồng chén bát nồi không rửa, nhà cửa ngổn ngang, chồng ăn xong thì nằm xem ti vi. Trong khi những người khác thì không như vậy, họ được hưởng phước, về đến nhà thì mọi thứ đều chỉnh chu, đẹp mắt. Chúng ta cảm thấy rất oan ức nhưng nếu hiểu được đạo lý này thì chúng ta không còn cảm thấy oan ức nữa. Người xưa đã nói: **“Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định”**, một bữa ăn một ngụm nước đều là tiền định. Do phước báu của chúng ta đã định, tội nghiệp của chúng ta đã định. Chúng ta bị lừa là do chúng ta đã nợ người ta cho nên người ta mới đến đòi lại. Đạo lý này không dễ hiểu được nhưng khi chúng ta hiểu thấu rồi thì chúng ta sẽ cảm thấy hết sức bình lặng.

Hòa Thượng kể câu chuyện về một người đã đến gạt vị Lão Hòa Thượng nhiều lần. Họ nói rằng họ mở công ty nên cần nhiều tiền. Lần thứ nhất họ đến gạt, vị Lão Hòa Thượng đưa họ tiền. Lần thứ hai họ đến gạt, vị Lão Hòa Thượng vẫn đưa họ tiền. Lần thứ ba họ đến gạt, vị Lão Hòa Thượng vẫn đưa họ tiền. Khi Hòa Thượng Tịnh Không đến thì vị Lão Hòa Thượng hỏi: **“Ông có thấy một người vừa đi ra không?”**. Hòa Thượng Tịnh Không nói: **“Dạ có ạ! Họ đi ra còn đung vai với con nữa mà!”**. Vị Lão Hòa Thượng nói: **“Hôm nay ông ấy lại đến gạt tôi nữa đấy!”**. Hòa Thượng Tịnh Không ngạc nhiên hỏi: **“Ồ! Vì sao Ngài biết bị gạt mà còn để cho họ gạt?”**. Vị Lão Hòa Thượng nói: **“Họ thích gạt thì mình để cho họ gạt!”**. Người đi gạt Lão Hòa Thượng không biết rằng Lão Hòa Thượng biết rõ là bị gạt. Lão Hòa Thượng muốn áp dụng biện pháp giúp họ tự thức tỉnh. Khi họ đi gạt nhiều quá thì lương tâm họ sẽ tự thức tỉnh, không đến gạt nữa. Họ thấy họ đi gạt nhiều quá rồi, tự thấy mình táng tận lương tâm quá nên lần sau sẽ không đến gạt nữa. Họ đi gạt lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba rồi thì sẽ không đi gạt lần thứ tư nữa.

Hòa Thượng nói câu này rất sâu sắc: **“Thế gian này không có một người nào bị lừa cả và cũng không có một người nào có thể chiếm được tiện nghi của người khác. Đây là định luật nhân quả, đây là sự thật! Bạn nợ tiền thì phải trả tiền, bạn nợ mạng thì phải trả mạng, bạn đi lừa người thì tương lai bạn vẫn phải trả. Không hề có cái đạo lý đi lừa người khác mà không phải trả. Người đã hiểu rõ đạo lý này thì còn sợ bị lừa nữa không?”**. Hiểu rõ đạo lý này thì bạn sẽ không sợ bị lừa vì nếu họ lừa bạn thì bạn không nợ họ mà họ sẽ nợ bạn. Nếu họ đến lừa bạn thì trong tương lai họ vẫn phải trả, đời này họ không trả thì đời sau họ phải trả, nếu đời sau họ không trả thì đời sau nữa vẫn phải trả.

Cho nên Hòa Thượng nói: **“Người hiểu rõ được chân tướng sự thật của nhân quả sẽ tự tại, sẽ biết được rằng thế gian này không ai chiếm tiện nghi được của ai. Đừng vội nghĩ đến việc chiếm tiện nghi của người!”**. Tiện nghi của người là tiền tài, danh vọng của họ. Nếu chúng ta muốn chiếm tiền tài, danh vọng của người khác thì chúng ta sai lầm rồi. Người thế gian đa phần vì muốn chiếm tiện nghi, tiền tài,

danh vọng của người khác nên sẵn sàng làm những việc không chánh đáng. Hòa Thượng nói: **“Nếu trong mạng có tiền tài danh vọng thì nó tự sẽ đến. Nếu trong mạng không có tiền tài danh vọng mà dùng thủ đoạn không chánh đáng để có được thì sẽ tổn phước, tổn thọ”**.

Hòa Thượng nói: **“Người thế gian muốn phát tài nên tiền tài khiến họ bị mờ tâm trí. Họ dùng rất nhiều thủ đoạn để có được tiền tài nhưng họ không biết được rằng khi họ dùng tâm tà, dùng tâm bất chánh, dùng bao nhiêu thủ đoạn sai trái thì họ đã bị tổn phước, tổn thọ rồi”**. Nếu trong mạng có tiền tài, danh vọng thì hãy để nó tự đến! Người thế gian không để nó tự đến mà dùng thủ đoạn để chiếm hữu cho nên bị tổn phước, tổn thọ. Nếu trong mạng không có tiền tài, không có danh vọng mà lại muốn có thì càng nguy hiểm nữa. Điều này chúng ta thấy rất nhiều trong thực tế. Có những người đi siêu xe, ở siêu nhà nhưng khi điều tra ra thì thấy họ đều nợ tiền của ngân hàng đến hàng ngàn tỷ đồng hoặc nợ tiền của cổ đông. Tiền tài đều là không phải là của họ. Nếu trong mạng không có mà họ dùng thủ đoạn để có thì không phải là họ bị giảm phước mà là tiêu sạch phước báu ở trong mạng của họ. Người xưa gọi là: **“Lộc tận nhân vong”**, phước lộc ở trong mạng không còn thì người cũng chết.

Nếu chúng ta dùng thủ đoạn bất chánh để có được tiền tài địa vị, ví dụ trong mạng của chúng ta có 1000 vạn nhưng vì chúng ta dùng thủ đoạn bất chánh cho nên chúng ta chỉ lấy được 200 vạn, 300 vạn thôi. Chúng ta tưởng là đã tốt nhưng không ngờ đã bị tổn giảm đến 70%. Cho nên Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải dùng phương pháp chánh đáng thì tài lộc của bạn vẫn đầy đủ, nếu dùng phương pháp không chánh đáng thì phước giảm, thọ mạng cũng giảm”**.

Học bài này, chúng ta phải chú ý: Khi chúng ta phát tâm làm lợi ích chúng sanh thì phải dùng tâm chánh đáng mà làm chứ không dùng thủ đoạn để làm. Ta phải xét cho kỹ! Nếu việc này chúng ta vẫn phạm phải thì như vậy là sai rồi. Phật dạy **“đĩ thân tác tắc”**, chính mình phải làm gương, y giáo tu hành. Bài học hôm qua, chúng ta học bốn chữ **“nghe lời, thật làm”**, nghe lời dạy chánh đáng, nghe lời dạy đúng đắn. Chúng ta phải làm ra tấm gương **“nghe lời, thật làm”**, chuẩn xác như vậy thì mới là tấm gương. Nếu chúng ta làm ra tấm gương sai, làm những việc làm không chánh đáng, làm những việc phi pháp thì chúng sanh cũng bắt chước làm như chúng ta thì cái sai tiếp nối cái sai.

Hòa Thượng nói: **“Thế gian này không có người nào bị gạt, bị lừa cả. Hôm nay chúng ta bị gạt, bị lừa là do trước đây chúng ta đã gạt, đã lừa họ. Bạn thử nghĩ xem, tại sao họ không gạt người khác mà họ đến gạt chúng ta? Ấu là cũng có nguyên nhân! Không một người nào có thể chiếm tiện nghi của người. Nếu ta cố ý đi chiếm tiện nghi của người thì không bao giờ có được, nếu người ta muốn chiếm tiện nghi của chúng ta cũng không bao giờ được”**. Hôm nay chúng ta học bài này phải sâu sắc phản tỉnh!

Lão cư sĩ Lý Bình Nam dạy chúng ta: **Tu hành không gì khác hơn là phải chuyển đổi tâm**. Trước khi học Phật, chúng ta dùng vọng tâm, dùng tâm hư vọng, dùng tâm giả ý để đối với người. Nhưng sau khi học Phật, chúng ta phải đem vọng tâm đổi thành chân tâm. Như vậy chúng ta mới chân thật là người

học Phật. Người thế gian dùng hư tình giả ý, chúng ta sợ thiệt thòi nên cũng dùng hư tình giả ý, vậy thì chúng ta phải đi theo họ, họ đi vào ba đường ác thì chúng ta cũng phải đi cùng họ. Chúng ta sợ họ đi một mình lẻ loi nên chúng ta cũng đi chung với họ vào ba đường ác. Trước đây có người hỏi tôi một câu rất ngây ngô: “Thưa Thầy, tại sao người ta không dùng chánh pháp mà lại dùng tà pháp để dạy người?”. Tôi trả lời vẫn tắt: “Đơn giản thôi! Họ sợ đi vào ba đường ác một mình thì lẻ loi, buồn nên họ rủ nhiều người đi cùng cho vui.”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!